

2. KAPITOLA

KDE JE LES, TAM JE PES

Zase někam jedeme. Snažím se dívat ven, ale hází to se mnou ze strany na stranu. Zdá se mi, že to příšera dělá schválně. Občas tiše zavrčím, ale nic si z toho nedělá. Mám pocit, že mě ani neslyší.

Malá se tomu směje, sedí se mnou vzadu a každou chvíli mě pusinkuje. Já jí na oplátku vždycky olížu celý obličej. Piští. Velkej se tomu směje, sem tam se rychle ohlédne, co tam vzadu vyvádíme, ale hned zase kouká dopředu a drží tu divnou kulatou věc. Možná má strach, že kdyby se nedržel, taky to s ním hodí na stranu.

Za tu dobu, co bydlím u nich, jsem docela vyrostla. Takže když si stoupnu na zadní a předními tlapkami se opřu o dveře té kovové příšery, které jsem se už přestala bát, vidím ven. Město jsme nechali

někde v dálce a já vidím jen louky a stromy. Louky se mi líbí. Znáám je, protože na louku s Malou a s Velkým chodíme často. Jedna je docela blízko a už bych tam trefila i sama. Ale samotnou mě nikdy ven nepustí. Vždycky jde někdo se mnou. Buď Malá, nebo Velkej, nebo oba.

Dokonce i Velká se mnou chodí ve městě na louku. Všichni mi házejí míčky nebo takovou placatou kulatou věc, a já chytám. To vždycky skočím, chytanu míček do zubů a oni mě chválí. Chytat míčky mě baví. Občas chytám i mouchy, ale to už se mi tak moc nedaří. Většinou cvaknu naprázdno a moucha si vesele bzučí kolem mých uší dál. Rozčiluje mě to, a mouchy jsou potom ještě drzejší. Mám raději míčky...

